

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Begrebet Angest

Citation: Kierkegaard, Søren: "Begrebet Angest", i Kierkegaard, Søren: *Begrebet Angest*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard01val-shoot-idm140698092156672/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Begrebet Angest

to, og Angesten derfor har tabt sin dialektiske Tverdygdighed. Dette gjælder om Adam, som om ethvert senere Individ; thi ved det qualitative Spring ere de fuldkommen lige.

Naar Synden er sat i den Enkelte ved det qualitative Spring, da er Forskjellen sat mellem Gode og Ondt. Vi have intetsteds forskyldt den Taabelighed, der mener, at Mennesker maa synde, derimod have vi bestandig protesteret mod enhver blot experimenterende Viden, have sagt, hvad vi atter gentage, at Synden forudsætter sig selv ligesom Friheden og lader sig ligesaa lidet forklare af noget For-gaaende som denne. At lade Friheden begynde som et *liberum arbitrium* (der intetsteds har hjemme, jfr. Leibnitz), der ligesaa godt kan vælge det Gode som det Onde, er fra Grunden af at umuliggjøre enhver Forklaring. At tale om Godt og Ondt som Frihedens Gjenstand er at endeliggjøre baade Friheden og Begreberne Godt og Ondt. Friheden er uendelig og fremkommer af Intet. Derfor at ville sige, at Mennesket synder nødvendigt, er at ville lægge Springets Cirkel ud i en lige Linie. At en saadan Adfærd forekommer Mange hoist plausibel, har sin Grund i, at Tankeløshed falder mange Mennesker alternaturligst, og at deres Tal til alle Tider var Legio, der ansee den Betragtning-færd praelig, der gennem alle Aarhundreder forgjæves er bleven steinplet: *λογος αργος* (Chrysipp.) *ignava ratio* (Cicero), *sophisma pigram*, *la raison paresseuse* (Leibnitz).

Psychologien har nu atter Angesten som sin Gjenstand, dog maa den være forsigtig. Det individuelle Livs Historie gaaer fort i en Bevægelse fra Tilstand til Tilstand. Enhver Tilstand sættes ved et Spring. Som Synden kom ind i Verden, saa vedbliver den at komme, hvis den ikke standses. Men enhver dens Gjentagelse er dog ikke en sim-

bliver i det Gode, da veed den slet ikke af det Onde. I denne Forstand kan man sige om Gud (vil Nogen misforståe det, da er det ikke min Skyld) at han ikke veed af det Onde. Dermed siger jeg ingenlunde, at det Onde blot er det Negative, das Aufzuhebende, men det, at Gud ikke veed af det, ikke kan og ikke vil vide af det, er det Ondes absolute Straf. I denne Forstand bruges Præpositionen *απο* i det N.T., for at betegne Bortfjernelen fra Gud, Guds, om jeg saa tør sige, Ignoreren af det Onde. Naar man opfatter Gud endeligt, da er det vel nemt nok for det Onde, om Gud vilde ignorere det, men da Gud er den Uendelige, saa er hans Ignoreren den levende Tilintetgørelse, thi det Onde kan ikke undvære Gud, endog blot for at være det Onde. Jeg vil anføre et Skriftsted, 2 Thess 1, 9 siges der om dem, der ikke kjende Gud og ikke adlyde Evangeliet: *οιους διατην βασανων, αλεθρων αιωνιον, απο προσωπου του κυριου, και απο της δόξης της ισχυος αυτου.*